

MAAIKE VERTROK
NAAR AUSTRALIË,
MAAR KWAM TERUG

'Ik miste vooral de Nederlandse gezelligheid'

Op haar dertigste vertrok Maaïke (44) in haar eentje naar Australië. Na zes jaar verhuisde ze terug naar Nederland. **"In Australië kwam ik erachter dat ik toch een echte kaaskop ben."**

Maaïke: "Ik heb altijd al een fascinatie gehad voor het buitenland. Mijn oma komt uit Zuid-Afrika en mijn moeder is in Australië geboren, tijdens de Tweede Wereldoorlog. Als baby verhuisde ze met mijn opa en oma naar Nederland, maar Australië heeft altijd een speciaal plekje in ons hart gehad. Het was mijn grote droom om een tijdje in een stad als Sydney te wonen. Op mijn dertigste was het zover: ik zou zes maanden in Australië gaan reizen en werken. Via de ambassade kreeg ik een werk-reisvisum."

Het was het perfecte moment. Iedereen om mij heen ging trouwen en kreeg kinderen, maar ik was daar nog niet aan toe. Ik wilde eropuit: dingen zien, mensen ontmoeten. Ik zegde mijn baan als projectmanager op, verhuurde mijn huis en ging op avontuur."

Het moest gewoon

"Ik ben niet zo'n planner en volg altijd mijn hart, dus het voelde niet als een megagrote beslissing. Het naleven van mijn droom, dat moest ik gewoon doen. En dus begon in

april 2007 mijn reis. Ik had er zo veel zin in, ik was totaal niet zenuwachtig om in mijn eentje op het vliegtuig te stappen en naar de andere kant van de wereld te reizen. Hoewel ik niet te veel vooruit wilde plannen, had ik voor de eerste paar dagen onderdak geregeld bij een studievriendin. Zij was met haar man naar Sydney geëmigreerd en ik kon de eerste week bij hen thuis logeren. Zo kon ik mooi even landen en de stad verkennen. Vervolgens huurde ik een auto om van Sydney naar Melbourne te rijden.

Augustus 2007: "Met een vriendin maakte ik een roadtrip langs de oostkust van Sydney."

'HET WAS ZO BEVRIJDEND OM ERGENS OPNIEUW TE BEGINNEN'

Mijn ouders hebben vrienden in Melbourne en die wilde ik graag bezoeken voordat ik aan het werk zou gaan.

Die baan in Australië bleek sneller geregeld dan ik had verwacht. Mijn Engels is goed, dus toen ik naar een uitzendbureau ging en vertelde dat ik tijdelijk werk zocht, kreeg ik al snel verschillende klussen aangeboden. Ik kon aan de slag als receptioniste en secretaresse. Een Australische bankrekening en sim-kaart had ik toen al aangevraagd en met veel mazzel kwam ik via mijn vriendin met iemand in contact die nog voor een aantal maanden een huisgenoot zocht. Voordat ik het wist, had ik een nieuw leven opgebouwd in Australië.

Na een paar maanden bij verschillende bedrijven te hebben gewerkt, kreeg ik in oktober opnieuw een klus als secretaresse bij een krantenbedrijf. Ik had een goede klik met die opdrachtgever en al snel vroeg hij me of ik aan de slag wilde gaan als projectmanager, een functie waarin ik in Nederland al veel ervaring had opgedaan. >

'DE GROTE AFSTAND TUSSEN MIJ EN MIJN FAMILIE BRAK ME OP'

De tijd vloog om en toen mijn visum bijna verliep, vroeg mijn baas of ik wilde blijven. Dit kon als hij een werkvisum voor mij zou aanvragen, zo kon ik nog eens vier jaar in Australië blijven. Ik was verrast. Het ging zo snel. Ik had geen idee of ik nog vier jaar wilde blijven, maar ik wist wel dat ik in ieder geval nog niet naar huis wilde. En dus accepteerde ik zijn aanbod."

Heerlijk lange vakantie

"Het is heel bevrijdend om ergens opnieuw te beginnen. Dat was niet de opzet, maar het voelde goed. Veel in Australië speelt zich buiten af, dus het leek net of ik een heerlijke, lange vakantie had, waarin ik overdag werkte. Natuurlijk miste ik mijn familie en vrienden in Nederland wel. We videobelden geregeld, maar door het tijdsverschil van acht uur was het soms best lastig om een goed moment af te spreken. Toch stond iedereen achter mijn keuze.

En gelukkig kon ik iedereen nog even zien toen ik voor twee weken terug kwam naar Nederland. Omdat ik ervan uit was gegaan dat ik maar zes maanden weg zou blijven, was ik vertrokken met alleen een backpack van slechts vijftien kilo. Nu ik besloten had om langer te blijven, wilde ik wat spullen en kleren ophalen.

Een emigratie wilde ik het eerst niet noemen. Liever maakte ik voor mezelf steeds na een jaar de balans op. Was ik nog gelukkig in Australië en wilde ik nog blijven? Het antwoord was steeds ja. En zo werd mijn verblijf elke keer met een jaar verlengd. Toen ik na twee jaar met veel geluk ook nog een eigen woning kreeg, voelde ik me helemaal thuis in Sydney. Ik had daar een bestaan voor mezelf opgebouwd met een fijne baan en leuke vrienden. Daten deed ik af en toe ook, maar daar kwam verder niks serieus uit.

Ik vond het prima. Ik was niet echt op zoek en genoot volop van het leven."

Enorm gemis

"Uiteindelijk woonde ik al zes jaar in Australië toen ik opnieuw de balans voor mezelf opmaakte. Was ik nog steeds gelukkig? En had ik het nog naar mijn zin? Voor het eerst kon ik niet volmondig ja zeggen. Mijn werkvisum was inmiddels weer verlengd en ik werkte nog steeds als projectmanager bij het krantenbedrijf, maar eigenlijk was ik een beetje uitgekeken op mijn baan. Ik was toe aan een volgende carrièrestap, en ik twijfelde waar ik die wilde zetten. In Australië of toch... in Nederland? In zes jaar tijd had ik mijn familie vier keer gezien en steeds maar twee weken. Ik miste ze enorm en zij mij ook. Mijn ouders werden ouder, mijn moeder kwakkelde met haar gezondheid en mijn broer had zelfs een kind gekregen

dat ik nog nooit in het echt had gezien. De grote afstand tussen ons brak me op en toen de zus van een goede vriendin in Nederland plotseling ook nog overleed, dacht ik: wat is nou belangrijker? Nog langer in mijn eentje in Australië blijven of teruggaan en lekker dicht bij mijn familie en vrienden zijn? Een nieuwe baan vinden kon ik overal. Wat hield me tegen?"

Nieuw begin

"In juni 2013 hakte ik de knoop door: ik ging terug. Mijn familie was dolblij en ook voor mij voelde het als een opluchting en een nieuw begin. Binnen een paar weken was alles geregeld. Ik zegde mijn baan op en gaf bijna al mijn spullen weg. Voordat ik het wist, was ik weer in Nederland. Thuis besepte ik wat ik al die tijd had gemist. Ik voelde me altijd een *international*, maar in Australië kwam ik erachter dat ik toch

"Bij Bombay Beach in 2007."

"Iedere avond na het eten even wandelen langs het water."

'NEDERLAND IS MIJN THUISLAND, MIJN BASIS'

een echte kaaskop ben. Ik blijf heel erg gesteld op dit land. Neem alleen al het Nederlandse poldermodel. Wij zijn het in Nederland gewend om iedereen tevreden te houden en alles bespreekbaar te maken, dat is in Australië echt niet zo. Daarbij hebben we in Nederland een groot sociaal vangnet, in Australië is het veel meer ieder voor zich. Daar is een werkloosheidsuitkering bijvoorbeeld veel lager dan hier. En sociaal gezien zijn mensen er veel terughoudender dan hier. In Australië ben je vaak heel lang alleen oppervlakkig bevriend. Volgens mij sprak ik daar pas na een paar jaar voor het eerst met mijn vriendinnen bij hen thuis af. Hier doen we dat heel anders. Het was echt de Nederlandse gezelligheid die ik miste. In ons land zijn we gewend om 's avonds met open gordijnen voor de tv te zitten. We maken onze huizen en tuinen in de winter gezellig met lampjes, iets wat ze in Australië niet kennen. Ook miste ik mijn fiets heel erg. In Sydney gebruiken ze voor alles de auto. Fietspaden kennen ze niet en iedereen heeft een hekel aan wielrenners. Ik wielrende daar juist wel, een paar keer per week. Zo hield ik voor mezelf nog een beetje de binding met Nederland in stand. Ik moest wel goed

uitkijken: ik ben twee keer opzettelijk bijna aangereden."

Supergelukkig

"Het duurde een jaar voor ik weer gewend was in Nederland. Mijn huis had ik gelukkig al die tijd kunnen aanhouden, maar er waren veel dingen veranderd. Toen ik met het openbaar vervoer moest reizen, was er opeens de ov-chipkaart waar ik niks van begreep. En vaak dacht ik nog in het Engels, waardoor ik regelmatig naar de Nederlandse vertaling moest zoeken. Omdat ik genoeg had gespaard, gaf ik mezelf een half jaar de tijd om weer helemaal te aarden. Hoewel ik het fijn vond om in die tijd veel bij mijn familie en vrienden te zijn, voelde het ook alsof ik in een soort rouwproces zat. Ik had heimwee naar mijn leven in Australië, maar wilde tegelijkertijd niet terug. Achteraf gezien was ik daar ook uitgeleerd. Ik heb er een fantastische tijd gehad, maar het was de juiste beslissing om terug te komen.

Ik weet niet of ik me helemaal kan vinden in het idee dat er niks boven Nederland gaat, want ik weet nu ook dat ik mij net zo makkelijk ergens anders kan vestigen. Toch is Nederland wel mijn thuisland, mijn basis. Ik ben hier opgegroeid en gevormd met normen en waarden. Hier liggen mijn roots. En dat niet alleen, want ik heb inmiddels ook een relatie. We zouden deze zomer gaan trouwen, maar door de coronacrisis moesten we het uitstellen tot volgend jaar. Best jammer, maar het is zoals het is. Ik ben supergelukkig nu en kijk met een warm gevoel terug op mijn mooie tijd in Australië. Die had ik voor geen goud willen missen!" ♥

REAGEREN?

Heb jij ook je leven helemaal omgegooid en ben je nu gelukkig en wil je dat met ons delen? Mail je verhaal naar post@vriendin.nl